

Vonnis nr. 402

dd. 11 09. 2006

Notitienummer 66.97.109-04

De Rechtbank van eerste Aanleg van het Arrondissement IEPER,
provincie West-Vlaanderen, er zitting houdende, wijzende in correctionele zaken, negende
kamer met één rechter, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In de zaak vervolgd door het Openbaar Ministerie

- TEGEN -

1. , bediende,
geboren ,
wonende te
2.
destijds met maatschappelijke zetel te
thans in faling ingevolge vonnis van de rechtbank van Koophandel te
van 9 mei 2005, thans vertegenwoordigd door meester , handelend
in zijn hoedanigheid van curator, wonende te

Verdacht van:

De eerste en de tweede:

Als dader, in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd, of om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt; om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn/haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd; om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt (art. 66 SWB):

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99§1.8°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur – en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, publiciteitsinrichtingen of uithangborden te hebben geplaatst of gewijzigd:

terzake op het perceel kadastraal gekend onder
met een oppervlakte van 1a50ca, gelegen te

wonende te en , eveneens wonende te
krachtens een akte van aankoop, verleden door het ambt van
notaris te op 4 juli 2005, gelegen volgens het gewestplan in
een woongebied met cultureel, historische en /of esthetische waarde,

met de omstandigheid dat het hierboven beschreven misdrijf gepleegd werd door
instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening
van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten,
verkoopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of
opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden, bij de uitoefening
van hun beroep (art. 146, laatste lid Decreet 18 mei 1999), met name:

te op een niet – gekend tijdstip in de periode van 1 januari 2003 tot 4 december 2003:
door het plaatsen van een publiciteitsbord zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige
vergunning

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagden.

Gehoord _____, substituut-Procureur des Konings, in zijn samenvatting en conclusie in de nederlandse taal.

Aangezien de eerste beklaagde alhoewel behoorlijk gedagvaard, ter terechtzitting niet verschijnt.

Gehoord de tweede beklaagde in zijn verdediging, voorgedragen door Meester _____ handelend in zijn hoedanigheid van curator, advocaat te _____

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

I. De schuld

De beide beklaagden worden vervolgd voor eenzelfde tenlastelegging, namelijk om te _____ op het _____ op een niet nader gekend tijdstip in de periode van 1 januari 2003 tot 4 december 2003, bij inbreuk op het DRO een publiciteitsbord te hebben geplaatst zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door een persoon die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of verhuurt.

1. In hoofde van de eerste beklaagde

1.1. De eerste beklaagde was ter zitting niet aanwezig, noch rechtsgeldig vertegenwoordigd.

1.2. De stedenbouwkundige ambtenaar bij _____ maakte op 30 juni 2004 proces-verbaal op (stuk 2-5). Dit gebeurde naar aanleiding van eerdere schriftelijke aanmaningen, o.a. van 4 december 2003 uitgaande van de dienst stedenbouw aan de eerste beklaagde (stuk 13-16). Daarin werd telkens verzocht om een publiciteitslichtbord aangebracht aan de gevel van het gebouw met de vermelding _____ (stuk 6-7: foto's) te verwijderen, dan wel te laten vergunnen. Dienaangaande verhoord, beloofde de eerste beklaagde - in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van de tweede beklaagde - om de lichtreclame te laten verwijderen (stuk 19), maar naderhand bleek hij die belofte niet te hebben gehouden (stuk 31). Bovendien is het aan de hand van het strafdossier tevens duidelijk dat de eerste beklaagde destijds op het moment van de inbreuk fungeerde als zaakvoerder van een immobiliënkantoor (cfr. het opschrift van de lichtreclame en de statuten van de tweede beklaagde in de kافت *Identiteit en gerechtelijk verleden*). De tenlastelegging is in de gegeven omstandigheden in al haar onderdelen bewezen.

2. In hoofde van de tweede beklaagde

2.1. Mtr. [] werd door het openbaar ministerie gedagvaard in zijn hoedanigheid van curator q.q. over de gefailleerde rechtspersoon []. Het is in die optiek dat hij besluit dat de strafvordering opzichtens [] niet rechtsgeldig werd aanhangig gemaakt. Hij beklemtoont immers dat de curator de gefailleerde niet vertegenwoordigt op strafrechtelijk vlak maar dat de zaakvoerder of raad van bestuur terzake bevoegd blijven. De curator omschrijft zijn eigen opdracht als puur gerelateerd aan het vermogen van de gefailleerde vennootschap.

2.2. De rechtbank deelt het standpunt van de curator van [] Ingevolge artikel 40 Faill.W. dient de curator het faillissement te beheren als een goed huisvader onder toezicht van de rechter-commissaris. De curator moet alles in goede banen leiden en de boedel zo goed mogelijk (weder)samenstellen, vereffenen en verdelen (VANMEENEN, M., 'De faillissementswet herbekeken', in COUSY, H. en DIRIX, E. (ed.), *Themis: insolventierecht: vormingsonderdeel 20*, p.8, nr.10). Deze 'vermogensrechtelijke' aangelegenheid dewelke behoort tot de wettelijke taakomschrijving van de curator, valt niet te verwarren met een gebeurlijke aansprakelijkheid van puur strafrechtelijke aard. De rechtspersoon verschijnt in het bestek van diens strafrechtelijke verantwoordelijkheid immers via de natuurlijke persoon die krachtens de wet of de statuten bevoegd is om de rechtspersoon in rechte te vertegenwoordigen (VERSTRAETEN, R., *Handboek strafvordering*, Maklu, Antwerpen, 2005, p.926, nr.1966).

In casu had het openbaar ministerie desgevallend dus - conform artikel 14 van de statuten van [] en de wijziging van zaakvoerder ingevolge notulen van de bijzondere algemene vergadering en daaropvolgende raad van bestuur d.d. 2 november 2001 (zie kافت *Identiteit en gerechtelijk verleden*) - [] in zijn hoedanigheid van zaakvoerder kunnen dagvaarden om de tweede beklaagde rechtsgeldig te vertegenwoordigen. In die hypothese had alsdan in een volgende fase door de rechtbank toepassing kunnen gemaakt worden van artikel 2bis V.T.Sv., aangezien deze zaakvoerder reeds afzonderlijk ten persoonlijke titel als eerste beklaagde werd gedagvaard.

Vermits het echter verkeerdelijk de curator is dewelke op diens kantooradres als vertegenwoordiger van [] werd gedagvaard, moet er opzichtens de tweede beklaagde aldus besloten worden tot de onontvankelijkheid van de strafvordering in zoverre lastens haar gesteld.

II. De straftoemeting

2.1. De eerste beklaagde is [] jaar en zijn strafregister telt reeds een tweetal veroordelingen door de correctionele rechtbank wegens o.a. cheques zonder dekking (1989) en misbruik van vertrouwen (2005), naast elf veroordelingen door de politierechtbank. Gelet op het verstek van de eerste beklaagde wordt de rechtbank voor het overige niet in staat gesteld om rekening te houden met diens sociale en economische achtergrond.

2.2. Luidens artikel 4 DRO is de ruimtelijke ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij moeten de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden. En er moet bij die afweging rekening gehouden worden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economisch, esthetische en sociale gevolgen, met streven naar ruimtelijke kwaliteit.

De doelstellingen van de ruimtelijke ordening geven dan ook dat zij alleen de behartiging van het algemeen belang op het oog hebben. De ruimtelijke ordening is er duidelijk op gericht de ordening van een bepaald gebied in een ruimer verband te bekijken. Daarbij moeten alle belangen aan bod komen die in dat gebied vertegenwoordigd zijn. Dat betekent niet dat het privé belang a priori moet worden uitgesloten. Maar er kan slechts rekening mee worden gehouden in zoverre het als het ware toevallig met het algemeen belang samenvalt.

In casu, heeft de beklaagde duidelijk doelbewust zijn eigen materiële privébelangen laten primeren op het algemeen belang. De concrete aard van het misdrijf, waarbij hij zich o.a. bezondigde aan publicitaire wildgroei, geeft voorts aan dat hij zich niet wenste te confirmeren aan gangbare esthetische ruimtelijke kwaliteitsnormen.

2.3. Gelet op wat voorafgaat, is - mee gelet op diens strafverleden - ten overstaan van de eerste beklaagde een bestraffing onder de vorm van een effectieve geldboete noodzakelijk.

DE HERSTELMAATREGEL:

1. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur heeft op 30 augustus 2004 (ontvangen op het parket op 1 september 2004) zijn herstellvordering ingeleid (zich daarbij aansluitend bij de initiële herstellvordering uitgaande van het CBS en deze tot de zijne makend) dewelke er toe strekte de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom (stuk 25-28).

2. Deze herstellvordering wordt – gelet op het verstek van de eerste beklaagde – niet betwist en kan in acht genomen de inhoud van het strafdossier ten overstaan van hem onverkort ingewilligd worden.

3. Ten overstaan van de tweede beklaagde wordt de herstellvordering evenwel onontvankelijk verklaard, nu deze laatste niet rechtsgeldig werd gedagvaard (supra punt 1., 2.2.).

4. De rechtbank dient in toepassing van artikel 149, §1, vijfde lid DRO, in zoverre zij een herstelmaatregel beveelt, in haar uitspraak een termijn te bepalen voor de uitvoering ervan. Daar waar deze vroeger één jaar niet mocht overschrijden, is die beperking met het decreet van 4 juni 2003 weggevallen, zodat de rechter voortaan zelf een respijtermijn oplegt binnen dewelke de veroordeelde dient over te gaan tot de uitvoering van de opgelegde herstelmaatregel. In het voorliggend geval wordt deze bepaald op drie maanden

5. De bevoegde overheid heeft destijds uitdrukkelijk het opleggen van een dwangsom gevorderd. In toepassing van artikel 149, §1, vierde lid DRO wordt er door de rechtbank aan de eerste beklaagde een dwangsom opgelegd van 25,00 euro per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering.

OM DEZE REDENEN, 38, 40 en 66 van het Strafwetboek; art. 3, 4, 19, 99 §1.8°, 146, 149, 160 van het decreet van 18.05.1999;
art. 162, 163, 182, 184, 186, 189, 190, 194 en 195 van het wetboek van strafvordering;
art. 2, 11, 12, 14, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41 en 68 van de wet van 15.6.1935;
art. 1, 2 en 3 van de wet van 5.3.1952, laatst gewijzigd door art. 36 van de programmawet van 2.7.1981, art. 326 van de programmawet van 22.12.1989, art. 48 van de wet van 20.7.1991, art. 162 van de wet van 26.6.1992 en art. 1 van de programmawet van 24 december 1993; art. 29 van de wet van 1.8.1985, gewijzigd door art. 3 van de programmawet van 24 december 1993, laatst gewijzigd dd. 07.02.2003, gewijzigd art. 36 wet 07.02.2003;
art. 91 K.B. 28.12.1950 gew. art. 1 K.B. 29.7.1992, art. 1 K.B. 23.12.1993 en art. 1 K.B. 11.12.2001; art. 2 en 4 wet 26.6.2000;
art. 29, 2de lid wet 1.8.1985, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005;

DE RECHTBANK,

rechtdoende bij **verstek** ten overstaan van de eerste beklaagde en op **tegenspraak** ten overstaan van de tweede beklaagde:

Met betrekking tot de eerste beklaagde:

Verklaart de tenlastelegging in hoofde van de beklaagde **BEWEZEN**.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de tenlastelegging tot:

- een geldboete van **hondervijfentwintig euro (125 EUR)**, te verhogen met 40 opdecimen en alzo gebracht op **zeshonderdvijfentwintig euro (625 EUR)** of een vervangende gevangenisstraf van **40 dagen**.

Met betrekking tot de tweede beklaagde:

Verklaart de strafvordering onontvankelijk inzoverre gericht tegen de tweede beklaagde.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordeling, verplicht tevens de eerste veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: een bedrag van 25 EUR, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **137,50 EUR**.

Verwijst de eerste beklaagde in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op 131,68 EUR.

Legt hem een vergoeding op van 25 EUR, bij toepassing van artikel 91, 2de lid, van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001, in werking op 1 januari 2002).

Met betrekking tot de herstelmaatregel:

I.

Verklaart de herstellvordering zoals op 30 augustus 2004 (ontvangen op het parket op 1 september 2004) door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur tot de zijne gemaakt, hierbij aansluitend op de initiële herstellvordering uitgaande van het CBS , en er toe strekkende de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom, lastens de tweede beklaagde onontvankelijk.

II.

Verklaart de herstellvordering zoals op 30 augustus 2004 (ontvangen op het parket op 1 september 2004) door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur tot de zijne gemaakt, hierbij aansluitend op de initiële herstellvordering uitgaande van het CBS , en er toe strekkende de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom, lastens de eerste beklaagde onvankelijk en gegrond.

Beveelt het herstel in de oorspronkelijke toestand van de gevel van het pand gelegen te - hetgeen impliceert het verwijderen van de publiciteit, inclusief de constructie en het herstellen van de gevel in de oorspronkelijke staat - en dit binnen een termijn van 3 maanden vanaf de datum van huidig vonnis.

Voorziet tevens in een dwangsom dewelke zal verbeuren a rato van 25,00 euro lastens de eerste beklaagde, per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering van 3 maanden, met dien verstande evenwel dat deze uitvoeringstermijn pas een aanvang zal genomen hebben vanaf de betekening van huidig vonnis.

Machtigt in toepassing van artikel 153, eerste lid DRO de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen om de voormelde herstelmaatregel ambtshalve uit te voeren, in zoverre de toestand niet in de oorspronkelijke staat zou worden hersteld binnen de door de rechtbank bepaalde voormelde uitvoeringstermijn van 3 maanden.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet en bij gebreke aan een overschrijving als bedoeld in het eerste lid van artikel 160 DRO, huidig vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

Zegt voor recht dat er geen redenen zijn om de beslissing over de burgerlijke belangen in toepassing van artikel 4 V.T.Sv. (zoals gewijzigd door de wet van 13 april 2005, *B.S.*, 3 mei 2005) ambtshalve aan te houden.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
MAANDAG ELF SEPTEMBER TWEEDUIZEND EN ZES.

Aanwezig: - , alleenzetelend rechter,
- , substituut-procureur des Konings,
- , griffier